

Zopet se je zresnil, in mračno mu je bilo čelo.

„Ah, saj se ne mudi! Eno, dve leti, no, potem —“

Zelo se je preplašila Klara in bistro mu je pogledala v oči.

„Ni drugače, Klarica, treba čakati! Saj si mlada —“

„Mlada, čakati! Ali jaz nočem, nočem, veš!“

Ustavila sta se pod drevesom, zasenčena pred solničnimi plameni, vzdignil jo je na roke in jo poljubljal vedno gorkeje in globokeje.

„Nočem, nočem!“ jo je oponašal. „Na, za pokoro! Bomo videli, če zna Klarica biti zvesta.“

„Anton, kako si moj,“ so šepetale njene ustne, in srce ji je igralo in bilo veselo in krepko, nedra so ji kipela in rasla, radost v njej je pela in rajala.

„Anton, Anton!“ Še vedno je izgovarjala to drago ime in nič ni slišala okoli sebe. Samo čutila je na licih in na očeh in na tilniku njegove vroče poljube, njegovi gorki pogledi so jo božali in ji govorili sto in sto sladkih besed.

„Vzemi me s seboj, naj bom vsa tvoja,“ je jecljal njen omamljeni jezik. „Vsa tvoja, Anton! Vse bom zapustila, mater in očeta in dom, samo da mi ti ostaneš!“

Pritisnil jo je k svojemu obrazu in se zakopal v njene bogate in dišeče lase, pil je njen vonj in poljubljal belo in gorko telo. Bil je pijan njene lepote in ljubezni, položil jo je v gosto travo sredi zelenja in cvetja, postlal ji je med rožami. Sapa je šepetala z jablano, kakor bi jo nečesa prosila, a potem so se zamajale veje, in z njih so se usuli kot iskre beli, drobni cvetovi. Usuli so se na mlada zaljubljenca, vsa so potresli in rožno posteljo so napolnili z dišavami mladosti in ljubezni.

(Konec prihodnjič.)

Hrepenenje.

Tako so lepe in mirne noči, Dvoje lilij srebrnih pognalo je v noč,
tako je srce nemirno! — dvoje rok me je tiho objelo,
z neznano silo, z neznano močjo dvoje biserov vročih prišlo je v oči —
me vabi v tišino večerno . . . srcé je ihtelo, ihtelo . . .

Rusmir.

